

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΥ

Στη
Βουνοπλαγιά
της Χαράς

εικονογράφηση:
ΕΡΜΙΟΝΗ ΚΟΝΤΟΛΑΙΜΑΚΗ

Η **Κατερίνα Παπαφράγκου** σπούδασε στην Πάτρα και δουλεύει ως δασκάλα τα τελευταία χρόνια. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής γραφής και πιστεύει ότι το σωστό γράψιμο είναι μια διαδικασία που δε σταματάει ποτέ. Σαν παιδί, πάντα αγαπούσε τα κλασικά παραμύθια και της άρεσε να τα φαντάζεται και να τα ζωγραφίζει. Το επάγγελμά της όμως την έκανε να ξαναθυμηθεί, σαν μεγάλη πια, την αγάπη της για τις ιστορίες φαντασίας. Από τότε γράφει τη μια ιστορία μετά την άλλη με ήρωές της τα δέντρα και τα ζώα, τους αριθμούς αλλά και αντικείμενα που μιλάνε. Όλα αυτά δηλαδή που τα παιδιά μπορούν να δουν, να αγαπήσουν και να ονειρευτούν...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΥ

Στη Βουνοπλαγιά της Χαράς

Εικονογράφηση:
Ερμιόνη Κοντολαιμάκη

Κατερίνα Παπαφράγκου, Στη Βουνοπλαγιά της Χαράς
ISBN: 978-618-80394-3-8
Δεκέμβριος 2012

Σχεδιασμός εξωφύλλου:	Ερμιόνη Κοντολαιμάκη straka_struka@hotmail.com
Επιμέλεια-Διορθώσεις:	Ηρακλής Λαμπαδαρίου iraklis.lampadariou@gmail.com
Σελιδοποίηση:	Κωνσταντίνα Χαρηλαβάνη k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του
Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική
χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 3.0
Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Το όμορφο έλατο καμάρωνε στην πλαγιά του βουνού. Ήταν λυγερόκορμο και τα υπόλοιπα έλατα το ζήλευαν για την ομορφιά του και τη χάρη του. Άλλα ήθελαν να του μοιάσουν. Άλλα, που η ζήλεια καμιά φορά θόλωνε τη σκέψη τους, ευχόντουσαν να βρεθεί κάποιος που με μια ξυλοκοπιά θα το πετούσε κάτω!

Κάθε μέρα γινόταν ένα με τα υπόλοιπα έλατα, λευκό από τις νιφάδες του χιονιού που το σκέπαζαν απαλά σαν σεντονάκι από βαμβάκι. Καθώς όμως έπεφτε αργά το βράδυ, το έλατο λαμπύριζε στο σκοτάδι σαν να φορούσε χιλιάδες μικρά λαμπιόνια. Τα περισσότερα έλατα το αγαπούσαν για τη λάμψη του και τη ζεστασιά που τους χάριζε μέσα στον βαρύ χειμώνα. Τα ζωάκια του δάσους ήταν φίλοι του και κάθε βράδυ τρύπωναν κάτω από τα κλαδάκια του και όλα μαζί τραγουδούσαν υπέροχες μελωδίες. Ο κάστορας, ο σκίουρος, η αλεπού, το ελάφι γίνονταν μια μεγάλη παρέα και όλοι μαζί ξεκινούσαν το γλέντι που κρατούσε μέχρι το αλλο πρωί. Οι βραδιές ήταν όμορφες σ' εκείνη την πλευρά του βουνού. Έτσι οι μέρες περνούσαν και έφτασαν τα Χριστούγεννα! Όλα τα έλατα ήξεραν ότι τις ημέρες εκείνες οι άνθρωποι από την πόλη θα κατέφθαναν στο βουνό.

«Ήρθαν τα Χριστούγεννα, ήρθαν τα Χριστούγεννα! Τα τζάκια άναψαν και ο καπνός από τις καμινάδες βγαίνει γιορτινός! Οι μυρωδιές μοσχοβοθούν αχνιστά γλυκά, μικρά κουραμπιεδάκια και φουρνιστά μελομακάρονα!» τραγουδούσε ένας αγγελιαφόρος κότσυφας φτερουγίζοντας γλυκά πάνω από τα έλατα τα οποία ήταν πια σίγουρα ότι ο κότσυφας είχε δίκιο. Τότε όλα μαζί τίναξαν τις μικρές βελόνες τους, σαν να ανατρίχιασαν από ένα παγωμένο αεράκι που φύσηξε ανάμεσά τους.

«Τον ακούσατε; Τα Χριστούγεννα ήρθαν τελικά!».

«Ναι Μάιγκο, τον ακούσαμε!».

«Τι θα κάνουμε τώρα; Δε θέλω να φύγω από δω» είπε λυπημένα η μελωδούλα που ήταν το πιο μικρό έλατο της πλαγιάς.

«Μελωδούλα, μη φοβάσαι! Είσαι το πιο μικρό έλατο της πλαγιάς. Εσένα δε θα σε πειράξουν» της απάντησε στοργικά ο Μάιγκο, το έλατο που στεκόταν δίπλα της.

«Μην ανησυχείτε, φίλοι μου!». Ακούστηκε η ήρεμη φωνή του Αστρένιου. Αστρένιο έλεγαν το πιο όμορφο έλατο της Βουνοπλαγιάς, αυτό που με το σκέπασμα της νύχτας έλαμπε σαν μαγικό χριστουγεννιάτικο αστέρι.

«Μη στενοχωριέστε!» συνέχισε...

«Τα Χριστούγεννα είναι γιορτή Χαράς!».

«Ναι, μα Αστρένιε ξεχνάς τι θέλουν από εμάς οι άνθρωποι τα Χριστούγεννα,» ρώτησε ο Μάιγκο.

«Θέλουν να στολίσουμε τα σπίτια τους» απάντησε η Μελωδούλα όλο παράπονο και συνέχισε:

«Θέλουν να μας κόβουν και ύστερα να μας φορτώνουν με ένα σωρό ψεύτικα στολίδια. Και να στεκόμαστε εκεί σε μια γωνίτσα αμίλητοι και ακίνητοι».

«Μελωδούλα, οι άνθρωποι το κάνουν αυτό γιατί έτσι νομίζουν πως θα δώσουν χαρά σε αυτούς που αγαπούν!» της απάντησε ο Αστρένιος.

«Δε με νοιάζει! Δε θέλω να σας χάσω!» είπε η Μελωδούλα και αναστέναξε γλυκά.

«Εγώ πάντως πιστεύω ότι και φέτος θα είμαστε τυχεροί και δε θα διαλέξουν εμάς οι άνθρωποι για χριστουγεννιάτικα δέντρα» είπε δειλά ο Μάιγκο, καθώς το σκοτάδι άπλωνε απαλά τα φτερά του πάνω από τα έλατα.

Ο Αστρένιος έγινε για ακόμα μια φορά η αρχή του γλέντιού. Ξανά φώτισε μέσα στο σκοτάδι με τα λεπτά του κλαδάκια να κρατούν τρυφερά τις νιφάδες του χιονιού. Τα ζώα κούρνιασαν ζεστά από κάτω του και το γλέντι άρχισε. Όμως αυτή τη φορά, τα έλατα δεν ήταν το ίδιο χαρούμενα και ζωηρά, όπως τις υπόλοιπες βραδιές στη Βουνογλαγιά.

Μακριά από τη βουνογλαγιά, κατηφορίζοντας από κρημνα μονοπάτια, σ' ένα ξέφωτο γυμνό από πράσινη ομορφιά, έστεκε μόνο του ένα ψηλό έλατο, το μοναδικό που ζούσε εκεί. Ο κορμός του ήταν χοντρός σαν βαρύ κούτσουρο, έτοιμο να πηδήξει στο τζάκι και οι βελόνες του ήταν κι εκείνες χοντρές και μυτερές σαν κλωστές από σύρμα. Ήταν πολύ μοναχικό και δεν του άρεσε να μιλάει σε κανέναν.

Τον έλεγαν Μαίιστρο. Έστεκε εκεί και παρακολουθούσε τα υπόλοιπα έλατα να ζούνε πολλά μαζί ή και λιγότερα, μα πάντα το ένα δίγλα στο άλλο. Κοιτούσε τα ζώα να πηγαίνουν και να έρχονται χοροπηδητά, άλλοτε δυο-δυο, άλλοτε μόνα τους, μα πάντα με ζωντάνια και όρεξη. Και εκεί ψηλά στη Βουνογλαγιά, βρισκόταν ο Αστρένιος. Τον ήξερε. Είχε δει τη λάμψη του και είχε ακούσει τις μελωδίες που τραγουδούσε.

«Πάλι χορεύουνε και τραγουδάνε. Τους μισώ. Με ενοχλούν αφόρητα» ψιθύρισε από μέσα του και συνέχισε: «Για όλα φταίει εκείνο το έλατο που λάμπει συνεχώς σαν να βούτηξε σε αστερόσκόνη». Ένα μικρό σκιουράκι που, άθελά του, άκουσε τα λόγια του Μαίιστρο καθώς περνούσε από 'κει, κοντοστάθηκε και του είπε:

«Αστρένιο τον ήνε και είναι το πιο όμορφο έλατο της βουνογλαγιάς!».

«Ποιος σε ρώτησε εσένα, ανόητο σκιουράκι!».

«Ο Αστρένιος είναι τόσο χαρούμενος και έχει τόσους φίλους».

«Δε θέλω φίλους. Εγώ έχω το δικό μου ξέφωτο και είμαι μοναδικός!».

«Ναι... αλλά είσαι μόνος σου, μακριά από το γλέντι. Εκεί πάω κι εγώ τώρα» του είπε και συνέχισε: «Δεν τραγουδάς, ούτε χαίρεσαι... Και το πιο σημαντικό, δε λάμπεις!».

«Ανόητε σκίουρε, φύγε αμέσως από 'δω, εξαφανίσου!».

Τότε ο Μαίστρο άρχισε να πετάει με οργή τις βελόνες του στο καημένο το σκιουράκι που έτρεξε μακριά του, σκούζοντας από τα άγρια τσιμπήματα. Όταν ο Μαίστρο έμεινε ξανά μόνος του, είδε ότι πραγματικά δεν υπήρχε κανένας άλλος τριγύρω του, παρά μόνο ξεραμένα από το χιόνι θαμνάκια και πατημασιές από τα ζώα του δάσους. Το χειρότερο όμως ήταν το σκοτάδι και αυτός δε φαινόταν πουθενά.

«Ο Αστρένιος λοιπόν! Αυτός θα με κάνει να λάμπω κι εγώ. Πρέπει να μάθω το μυστικό του. Θα του το κλέψω. Θα πάρω εγώ τη θέση του και θα γίνω το πιο όμορφο έλατο του βουνού... Και όλοι θα κοιτάζουν εμένα!».

Το επόμενο πρωί τα έλατα τίναζαν ευγενικά τα φύλλα τους και οι νιφάδες πετάγονταν ανέμελα δεξιά και αριστερά. Έτσι τα έλατα έλεγαν... «Καλημέρα!».

«Αστρένιε, το γλέντι ήταν και απόψε σπουδαίο. Τα λέμε πάλι το βράδυ» είπε ο σκίουρος.

«Καλημέρα σκιουράκι... Σε περιμένω πάλι το βράδυ!».

Έτσι ο σκίουρος ξεκίνησε το ταξίδι της επιστροφής πίσω στη φωλιά του. Ήταν όμως τόσο ζαλισμένος από το τραγούδι και τον χορό που ξέχασε το μονοπάτι και ακολούθησε τις πατημασιές του από το προηγούμενο βράδυ. Οι πατημασιές όμως περνούσαν μέσα από το χιονισμένο ξέφωτο, εκεί που ο Μαίστρο τον περίμενε.

«Πού βρίσκομαι; Δε θυμάμαι το μονοπάτι!» ξεφώνισε το σκιουράκι.

«Καλημέρα σκίουρε» φώναξε τότε μόλις το είδε πονηρά ο Μαίστρο. Ο Μαίστρο κατάλαβε αμέσως ότι ο σκίουρος δε σκεφτόταν καθαρά. Θα ήταν λοιπόν η κατάλληλη στιγμή να τον παγιδεύσει και να μάθει το μυστικό του Αστρένιου!

«Εσύ δεν πήγες να με πηγαώσεις εχθές με χιλιάδες βελονιές;» αποκρίθηκε δειλά το σκιουράκι.

«Θύμωσα πολύ αλλά σου ζητώ συγνώμη! Μα ζήλεψα τόσο, που θόλωσε το μυαλό μου και δεν ήξερα τι έκανα».

«Πρέπει να φύγω τώρα!» του είπε βιαστικά το σκιουράκι.

«Άντε καλό δρόμο λοιπόν!». Πριν όμως αρχίσει να ξεμακραίνει το σκιουράκι, ο Μαΐστρο τον έκοψε ξαφνικά μα και οργανωμένα.

«Μα για στάσου, πώς ήταν εχθές το γλέντι στη Βουνοπλαγιά της Χαράς;».

«Ήταν όλα χαρούμενα. Ξεφαντώσαμε πάλι και ο Αστρένιος μας κουδούνισε υπέροχες μελωδίες».

«Ααα, ο Αστρένιος λοιπόν! Σκίουρε, πόσο θα ήθελα κι εγώ να γίνω φίλος του Αστρένιου! Αλλά φοβάμαι ότι ένα τόσο άσχημο έλατο σαν κι έμενα, δε θα το θέλει για φίλο του». Προσπάθησε έτσι να κερδίσει με πονηριά τη συμπάθειά του.

«Ο Αστρένιος αγαπάει όλα τα έλατα. Έχει φίλους του όλα τα ζώα του δάσους και ομορφαίνει με τη λάμψη του ακόμα και το πιο άχαρο, κομμένο κλαδάκι που βρίσκεται κοντά του!».

«Μα και αυτή η λάμψη του από πού βγαίνει; Μην είναι από τη λάμψη του φεγγαριού που του τη κλέβει;» το ρώτησε ο Μαΐστρο.

«Όχι!».

«Μην είναι η αστερόσκηνη των Χριστουγέννων που τη φοράει για να θαμπώνει με την ομορφιά του;».

«Όχι» απάντησε ξανά ο σκίουρος και συνέχισε:

«Ο Αστρένιος λάμπει από μόνος του! Δεν κλέβει τίποτα και από κανέναν. Η λάμψη του κρύβεται μέσα του. Είναι μια μικρή πυρολαμπίδα, μια σπίθα που λέγεται Καρδιά!».

Τότε, ο Μαΐστρο, μπερδεμένος μα και θυμωμένος που δεν μπορούσε να καταλάβει, συνέχισε λίγο ακόμα:

«Σκίουρε, πού κρύβεται λοιπόν αυτή η καρδιά; Μήπως κρύβεται ανάμεσα στα κλαδιά του;».

«Όχι» είπε ξανά ο σκίουρος χαμογελώντας.

«Μήπως βρίσκεται ψηλά στην κορυφή του;».

«Όχι» ξαναγέλασε κοροϊδευτικά το σκιουράκι.

«Ε, μα πού κρύβεται επιτέλους αυτή η καρδιά;».

«Παντού!». Και αφού κούνησε πειραχτικά την ουρίτσα του, ο σκίουρος χάθηκε μέσα στον χιονιά, ενώ ο Μαΐστρο έμεινε εκεί, κοιτάζοντας τις μικρούλικες πατημασιές του να σβήνουν στο βάθος.

«Παντού λοιπόν...». Χωρίς να σκεφτεί πολύ ο Μαΐστρο είχε μια ιδέα.

«Ξέρω τι θα κάνω! Για να του κλέψω την καρδιά του, θα πρέπει... θα πρέπει να τον δω να σωριάζεται κάτω! Θα πρέπει να κοπεί! Ε βέβαια, είμαι τελικά πανούργος» περηφανεύτηκε ξανά.

«Αλλά πώς θα γίνει αυτό; Κάποιος πρέπει να το κόψει. Και για να το κόψει, πρέπει κάποιος να το θέλει για αποκαΐδι στο τζάκι

του. Χρειάζομαι λοιπόν έναν ξυλοκόπο και ένα τσεκούρι και η καρδιά θα γίνει δικιά μου!».

Αυτό όμως που δεν είχε υπολογίσει ο Μαΐστρο ήταν πώς και πού θα έβρισκε τον ξυλοκόπο με το ατσάλινο τσεκούρι. Κάπως θα έπρεπε αυτό το νέο να φτάσει στην πόλη γιατί εκεί μόνο υπήρχαν σπίτια με καμινάδες. Τα είχε όλα λοιπόν σχεδιάσει. Έμενε μόνο να βρει έναν αγγελιαφόρο για να πάει στην πόλη και να διαλαλήσει τα νέα.

Δεν άργησε να περάσει ώρα πολλή και φωνές ακούστηκαν στο βάθος του δάσους, πίσω από τα έλατα της μικρής γλαχιάς.

«Εδώ είμαστε λοιπόν... Κοίτα μπαμπά ποσά έλατα! Ποιο άραγε θα είναι το τυχερό;» ξεφώνισε πονηρά ένα γλυκό αγοράκι που κρατούσε από το χέρι τον μπαμπά του.

Ο μπαμπάς του ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας που φορούσε ένα χοντρό, γούνινο παλτό και από το άλλο χέρι του κρατούσε ένα τσεκούρι με ξύλινη χειρολαβή. Μόλις το είδε ο Μαΐστρο, τίναξε τις βελόνες του απότομα και σκόρπισε ξανά τις νιφάδες γύρω του σαν να ήταν μικρά κοριτσάκια που χόρευαν με τα άσπρα τους φορεματάκια!

«Αυτό είναι» αναφώνησε, «έτσι θα κερδίσω την καρδιά! Μόνο αν οδηγήσω τον ξυλοκόπο στη Χαρούμενη Βουνογλαχιά, μόνο τότε θα...».

«Μπαμπά, μπαμπά... Αυτό είναι! Αυτό το έλατο θέλω για χριστουγεννιάτικο δέντρο» είπε το μικρό αγόρι δείχνοντας τον Μαΐστρο. Ο Μαΐστρο μόλις άκουσε το μικρό αγόρι και κατάλαβε ότι είχε γοντευτεί από την εντυπωσιακή του παρουσία, άρχισε όλο θυμό να εκτοξεύει τις βελόνες του, μέχρι που εκείνο έτρεξε πιο μακριά για να γλιτώσει από την οργή του.

«Όχι μπαμπά, δεν το θέλω αυτό το δέντρο. Είναι άσχημο και με έκανε να πονέσω».

Τότε ο ξυλοκόπος με το μικρό αγόρι συνέχισαν να περπατάνε πάνω στο πυκνό χιόνι που τους εμπόδιζε σε κάθε τους βήμα. Καθώς έπεφτε γλυκά το σούρουπο, ο Αστρένιος φεγγοβολούσε αχνά μέχρι να πέσει το χειμωνιάτικο σεντόνι της νύχτας. Ο Μαΐστρο παρακολουθούσε από μακριά και σκεφτόταν πόσο εύκολα τη γλίτωσε από τον ξυλοκόπο. Τώρα πια ήταν σίγουρος ότι ο Αστρένιος θα ήταν ο επόμενος στόχος του ξυλοκόπου. Όμως, η καρδιά του Αστρένιου; Αυτό δεν το είχε υπολογίσει ο Μαΐστρο! Πώς θα έπαιρνε την καρδιά του;

«Κοίτα μπαμπά! Κοίτα εκείνο το έλατο! Είναι τόσο όμορφο, λες και κάποιος το πασπάλισε με χρυσόσκονη! Αυτό θέλω!» φώναξε

με ενθουσιασμό το μικρό αγόρι, μόλις τα μάτια του αντίκρισαν τον Αστρένιο.

«Μα ναι, είναι το πιο όμορφο έλατο που έχω δει ποτέ!» σιγοψιθύρισε ο ψηλός, γεροδεμένος άντρας και έσφιξε πιο δυνατά το χέρι του αγοριού.

«Έλα πάμε, γησιάζουμε. Ανυπομονώ να το δω γεμάτο με στολίδια! Χρυσά, ασημένια, πολύχρωμα στολίδια και γιρλάντες που θα το φορτώσουν για να γίνει ακόμα πιο λαμπερό, κι άλλο πιο σπουδαίο!» είπε το αγόρι καθώς τραβούσε από το χέρι τον μπαμπά του. Ο Μαΐστρο ήταν σίγουρος ότι ο Αστρένιος δε θα ήταν πια το πιο όμορφο έλατο της γηαγιάς, αφού σε λίγη ώρα ο Ξυλοκόπος με μια του τσεκουριά θα το πετούσε κάτω.

Ο σκίουρος εκείνη την ώρα γησιάζε ξανά περνώντας το μονοπάτι για να φτάσει στη βουνογηαγιά, όπου μαζί με τους άλλους φίλους του -τον Αστρένιο και τα υπόλοιπα έλατα- θα άρχιζαν το χριστουγεννιάτικο γλέντι.

«Σκίουρε, εδώ! Είμαι ο φίλος σου, με θυμάσαι,» πρόλαβε να του φωνάξει ο Μαΐστρο, αμέσως μόλις τον είδε να έρχεται τρέχοντας. Ο σκίουρος έκοψε τη φόρα του και στάθηκε κάτω από το έλατο, σήκωσε το κεφαλάκι του με παράπονο και του είπε:

«Εσύ δεν είσαι φίλος μου, κόντεψες να με σκοτώσεις με τα βελονιάσματά σου! Με περιμένουν τώρα, πρέπει να φύγω!».

«Σκιουράκι, αν δε με ακούσεις, πολύ σύντομα θα χάσεις έναν φίλο που αγαπάς πάρα πολύ!».

«Τι εννοείς,».

«Ο Αστρένιος κινδυνεύει. Σε λίγο μπορεί να πέσει κάτω από το δυνατό τσεκούρι ενός Ξυλοκόπου που το θέλει για χριστουγεννιάτικό του δέντρο».

«Δε σε πιστεύω» του είπε τρομαγμένα το σκιουράκι!

«Δεν το προλαβαίνεις, όσο κι αν τρέξεις. Γι' αυτό άκουσε με!».

«Πρέπει να μου φέρεις την καρδιά του Αστρένιου αμέσως μόλις...».

«Σταμάτα, ο Αστρένιος δεν πρέπει να χαθεί και η καρδιά του δε θα έρθει ποτέ σ' εσένα!».

«Σκίουρε» συνέχισε θυμωμένος ο Μαΐστρο έτοιμος και πάλι να πετάξει τις μυτερές του βελόνες.

«Η λάμψη του Αστρένιου θα έρθει σ' εμένα. Αλλιώς τα πάντα θα σκοτεινιάσουν και κανένα έλατο πια δε θα χαίρεται, ούτε θα γλεντάει στη Χαρούμενη Βουνογηαγιά!». Το μικρό σκιουράκι δάκρυσε και τα ματάκια του έγιναν θαμπά από τη λύπη. Δεν ήθελε ο Αστρένιος να πάθει κανένα κακό!

«Ποτέ δε θα γίνεις τόσο όμορφο και λαμπερό έλατο, γιατί εσένα σε νοιάζει μόνο ο εαυτός σου!». Το σκιουράκι άφησε

πίσω του τον Μαΐστρο που φούντωνε από θυμό και ήταν έτοιμος να σκορπίσει τις βελόνες του μυτερές σαν αγκάθια.

«Ανόντε σκίουρε. Κάποια μέρα θα το μετανιώσεις!». Σείστηκε από την ταραχή του ο Μαΐστρο.

Ο Ξυλοκόπος με το αγοράκι είχαν ήδη φτάσει πολύ κοντά στη βουνοβλαγιά. Το βράδυ είχε πέσει για τα καλά και ο Αστρένιος φεγγοβολούσε σιωπηλά όπως εκείνο το μαγικό αστέρι των Χριστουγέννων που κάποτε έδειξε την αγάπη στους ανθρώπους.

«Μπαμπά, μπαμπά τι περιμένεις; Κόψε επιτέλους εκείνο το δέντρο. Έχει βραδιάσει αρκετά, ανυπομονώ να το δω στολισμένο δίπλα από το τζάκι! Ναι! Δίπλα απ' το τζάκι!» ξεφώνησε το μικρό αγόρι από τη χαρά του.

Ο Ξυλοκόπος ήταν μπροστά σε ένα θαύμα. Έβλεπε το πιο υπέροχο έλατο που είχε ποτέ αντικρύσει. Ένα αληθινό έλατο που στη ζωή του συναντούσε για πρώτη φορά. Κανένα από τα έλατα που του είχαν κρατήσει συντροφιά όταν ήταν ακόμα παιδί τις ημέρες των Χριστουγέννων, ψεύτικα ή αληθινά, δεν είχε ξανά τόσο μαγεία. Ήταν η μαγεία μιας λάμψης διαφορετικής. Μιας λάμψης που δε σε τύφλωνε σαν τη κοιτούσες, αντίθετα σε γέμιζε φως και ζεστασιά που σε έκανε ευτυχισμένο.

Ο Ξυλοκόπος, που τα μάτια του ήταν τώρα πια κατακόκκινα και υγρά από το τσουχτερό κρύο που φυσούσε μανιωδώς το πρόσωπό του, έμοιαζε σαν να τα 'χει χαμένα, σαν να μην καταλάβαινε γιατί βρισκόταν εκεί. Τότε ένα αστροπελέκι τον διαπέρασε. Ήταν μια μικρή αντανάκλαση φωτός πάνω στην ατσάλινη κόγχη του τσεκουριού του. Αυτό ήταν αρκετό για να του θυμίσει τώρα τον αρχικό σκοπό του. Πιάνει λοιπόν το τσεκούρι με τα δυο του τα χέρια και το σηκώνει για να ρίξει μια στο έλατο. Χτυπάει μια φορά και ο Αστρένιος που δεν είχε καταλάβει ποιοι ήταν οι δύο επισκέπτες, τινάζεται. Ο Ξυλοκόπος ξανακρατάει με δύναμη το τσεκούρι του και...

«Αουτς! Τι συμβαίνει; Ποιος με χτυπάει με τόσο δύναμη;» φώναξε ο Αστρένιος. Ο Ξυλοκόπος όμως από τη πολλή βουή του αέρα, δεν άκουσε κανέναν και ξανά, δίνει μια πιο δυνατή αυτή τη φορά.

Τα υπόλοιπα έλατα μόλις κατάλαβαν ότι ο Αστρένιος κινδυνεύει, άρχισαν όλα μαζί να κουνάνε τα κλαδάκια τους ζωηρά, με δύναμη πολλή *«φουουου...»*. Έτσι φώναζαν στα γλάσματα του δάσους τον κίνδυνο, την απειλή του Ξυλοκόπου. Στο κάλεσμά τους τα ζώα ανταποκρίθηκαν πρώτα. Άλλα ανηφορίζοντας και άλλα κατηφορίζοντας, κατέφθαναν ένα

ένα για να δούνε τι συμβαίνει. Εκείνη την ώρα έφτασε και ο σκίουρος λαχανιασμένος.

Είδε τότε τον Ξυλοκόπο με το τσεκούρι στα χέρια, είδε το μικρό αγόρι να στέκεται δίπλα του με μια γεμάτη έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπό του. Είδε τα έλατα τρομαγμένα και τα ζωάκια να τρέχουν δεξιά και αριστερά. Μα το χειρότερο απ' όλα, είδε τον αγαπημένο του φίλο, τον Αστρένιο, να πονάει από τα χτυπήματα του Ξυλοκόπου. Τα φωτισμένα του κλαδάκια χαμήλωναν σιγά-σιγά τη λάμψη τους σαν να μην άντεχαν άλλο και ήθελαν να σβήσουν.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε γρήγορα» είπε ο σκίουρος αποφασισμένος.

«Δε θα αφήσω τον Αστρένιο να σβήσει... Δε θα τον αφήσουμε να χαθεί!».

Όσο όμως κι αν έσκουζαν τα ζώα και τα έλατα κουνούσαν τα κλαδάκια τους, τόσο πιο δυνατά χτυπούσε και ο Ξυλοκόπος τον Αστρένιο. Όταν ο Αστρένιος κατάλαβε ότι ο Ξυλοκόπος δεν ήξερε το κακό που θα έκανε στο δάσος και γι' αυτό δεν μπορούσε τίποτα να τον σταματήσει, φώναξε κοντά του τον σκίουρο και του είπε: *«Σκίουρε, μη στενοχωριέσαι γιατί ότι και να γίνει θα είμαστε πάντα φίλοι».*

Ο σκίουρος, ταραγμένος όπως ήταν βλέποντας τον φίλο του να υποφέρει, τεντώνει την ουρά του, γουρλώνει τα μάτια του και ξαναλέει: *«Τι να κάνω; Τι να κάνω για να τον βοηθήσω; Πρέπει να σκεφτώ... Σκέψου! Σκέψου πιο πολύ!»* έλεγε πιο έντονα στον εαυτό του. Τότε αμήχανα, ρίχνει τριγύρω του μια πολύ γρήγορη ματιά και βλέπει πολλά βελανίδια σκορπισμένα εδώ κι εκεί! *«Μα βέβαια! Αυτό είναι! Μόνο έτσι θα τον κάνω να σταματήσει!»*. Παίρνει λοιπόν το ένα βελανίδι μετά το άλλο χωρίς να χάσει χρόνο και με όση δύναμη και αντοχή του είχαν απομείνει, τα πετάει με μανία στον Ξυλοκόπο που ακούραστα συνέχιζε να ρίχνει τη μια Ξυλοκοπιά μετά την άλλη στον Αστρένιο. Τα βελανίδια όμως σημάδευαν τα πόδια του Ξυλοκόπου, που ήταν καλά δεμένα με ένα ζευγάρι παλιές, δερμάτινες, μαύρες μπότες για να αντέχουν στο χοντρό χιόνι. Έτσι λοιπόν εκείνος ανενόχλητος με την ίδια επιμονή και χωρίς σταματημό, συνέχιζε να χτυπά με δύναμη το τσεκούρι του πάνω στον ψιλόλιγνο κορμούλη του Αστρένιου. Τότε όμως έγινε κάτι αναπάντεχο.

«Μπαμ! Οοοο!». Γούρλωσε τα μάτια και ξεφώνισε ο Ξυλοκόπος.

Ένα βελανίδι, το τελευταίο που βρισκόταν στο έδαφος, ξέφυγε την ώρα που ο σκίουρος το πέταξε με όση δύναμη είχε φυλάξει για το τέλος και χτύπησε σε μια γυαλιστερή πέτρα. Το βελανίδι χτυπώντας πάνω στην πέτρα, τινάζεται ψηλά και

βρίσκει το κεφάλι του ξυλοκόπου. Τότε ο καημένος πετάγεται απότομα προς τα πίσω, ζαλίζεται και παραπατάει. Χάνει την ισορροπία του και πέφτει κάτω. Για κακή του τύχη όμως, το χοντρό, στρογγυλό του κεφάλι βρίσκεται πάνω σε μια πέτρα που ξεμυτούσε από τη λεία επιφάνεια του χιονιού. Ξανά, ένα ακόμα πιο δυνατό «μπάμ» ακούστηκε αυτή τη φορά.

Ο χρόνος τότε σαν να σταμάτησε να κυλάει. Σκοτεινίασε ακόμα πιο πολύ. Όλα είχαν σωπάσει γλυκά. Συνέβη όμως κάτι που για λίγο χάλασε τη γλυκιά σιωπή. Μια μελωδία ακουγόταν απαλά, που νόμιζε κανείς ότι ερχόταν από το βάθος του δάσους. Η μελωδία θύμιζε τα κάλαντα των Χριστουγέννων καθώς τα συνόδευε ο μεταλλικός ήχος από το τριγωνάκι που κρατούν τα παιδιά τραγουδώντας. Περίεργη μουσική. Αν και ακουγόταν γνωστή, δημιουργούσε ένα αίσθημα φόβου ανεξήγητου.

Τότε ο ξυλοκόπος που ήταν σωριασμένος κάτω, σαν να ανοιγόκλεισε ελαφρά τα μάτια του και θολωμένος, είδε κάτι που γνώριζε πολύ καλά. Είδε μια γνώριμη γειτονιά. Ήταν τόσο γνώριμη που τα πάντα του θύμιζαν και από κάτι. Τα σπίτια, ο δρόμος, το στενό πεζοδρομάκι που περνούσε... Μα ναι!! Περνούσε μπροστά από το σπίτι του. Δεν ήταν λοιπόν μια οποιαδήποτε γειτονιά που απλά κάτι του θύμιζε. Αλλά ήταν η δική του γειτονιά, το δικό του σπίτι, ο δικός του δρόμος που περνούσε μπροστά από το ζαχαροπλαστείο των «Τρελών Ζαχαρωτών», έτσι το έλεγαν. Εκεί όλοι έκαναν σειρά για να αγοράσουν το πιο ξακουστό σοκολατένιο γλυκό τις ημέρες των Χριστουγέννων.

«Τι όμορφη γειτονιά!» είπε ο ξυλοκόπος και αναστέναξε μελαγχολικά. «Και είναι η δική μου γειτονιά... Και τόσο υπέροχες μυρωδιές που ξετρυπώνουν από τα μισάνοιχτα παράθυρα των σπιτιών! Και να, εκεί στο βάθος βρίσκεται και το δικό μου σπίτι ανάμεσα στ' άλλα! Και τι όμορφα που παίζουν και τραγουδούν στον δρόμο τα παιδιά τα κάλαντα!».

Ο ξυλοκόπος όμως μετά από το δυνατό χτύπημα του κεφαλιού του πάνω στην πέτρα, ήταν τόσο ζαλισμένος που τα έβλεπε όλα θολά. Τότε όμως παρατήρησε κάτι ακόμα πιο παράξενο! Μπροστά από το δικό του σπίτι μόλις είχε σταματήσει μια τεράστια αλλοπρόσαλλη μηχανή, «μπουλντόζα» άκουσε που την φώναζαν κάποιοι ξαναμμένοι θαμώνες της γειτονιάς. Πίσω της έσερνε μια γιγάντια σιδερένια μπάλα σαν αυτές που κρεμάνε στα χριστουγεννιάτικα δέντρα. Αυτή η μπάλα όμως ήταν δέκα εκατομμύρια φορές πιο μεγάλη και πιο βαριά.

«Τι είναι αυτή η αλλόκοτη μηχανή που έχει σταματήσει έξω από το σπίτι μου και περιμένει,» αναρωτήθηκε ο Ξυλοκόπος. «Κι αυτή η τεράστια μπάλα σχεδόν είναι ίδια με την αγαπημένη μου χριστουγεννιάτικη που θέλω να κρεμάσω πρώτη-πρώτη στο έλατο που θα κόψω. Μόνο που αυτή λαμποκοπάει και αστράφτει πιο πολύ. Τι είναι λοιπόν όλα αυτά,».

Πριν καν τελειώσει τη σκέψη του, ένας χοντροκομμένος άνδρας και αρκετά ψηλός, με χέρια φαρδιά σαν ξύλινες κουτάλες, στέκεται ακριβώς μπροστά από το σπίτι του Ξυλοκόπου. Τότε παίρνει μια μεγάλη ρουφηξιά καθαρού αέρα και η κοιλιά του φουσκώνει σαν μπαλόνι έτοιμο να σπάσει. Σηκώνει το δεξί του χέρι αργά και μόλις το φτάνει ψηλά όσο δεν πάει άλλο, λέει: «Τώρα ρίξε τη μπάλα πάνω στο σπίτι σαν δυνατή γροθιά να ξεμπερδεύουμε!».

Η φωνή του ήταν βραχνή αλλά αρκετά δυνατή και αποφασιστική ώστε να ταραξεί πολύ τον Ξυλοκόπο, που κατάλαβε δυστυχώς σε τι θα χρησίμευε εκείνη η αλλόκοτη μπάλα. «Θέλουν να γκρεμίσουν το σπίτι μου. Θέλουν να καταστρέψουν τη γειτονιά μου,» είπε τρομαγμένα ο Ξυλοκόπος, που πριν καλώς-καλώς τελειώσει τη φράση του, ακούει ξανά τον άνδρα να λέει μόνος του γεμάτος περηφάνια: «Α! Σε λίγο στη θέση αυτού του σπιτιού θα χτιστεί ένα άλλο πολύ πιο μεγάλο και αρχοντικό σπίτι! Και γύρω-γύρω θα βάλω μια χωμάτινη μάνδρα ή και συρματοπλέγμα για να μην μπορεί κανείς να μπει μέσα».

Πριν προλάβει να χωνέψει τα λόγια του άνδρα, ο Ξυλοκόπος βλέπει γουρλωμένος την τεράστια σιδερένια μπάλα να βρίσκεται στο ύψος της σκεπής. Σταματάει. Μένει για λίγο ακίνητη.

«Ω! Θα διαλύσει το σπίτι μου... Κάτι πρέπει να κάνω!» ψιθυρίζει και δαγκώνει τα χείλη του. «Θα φωνάξω τόσο δυνατά που θα φοβηθούν και θα σταματήσουν το κακό». Τώρα μιλούσε η σκέψη του που όμως ήταν πιο αργή από τη μπάλα. Η μπάλα με πολύ μεγάλη φόρα αρχίζει να κινείται προς το σπίτι του Ξυλοκόπου. Ο Ξυλοκόπος ουρλιάζει.

«Σταματήστε! Τι πάτε να κάνετε; Αυτό είναι το σπίτι μου! Σταματήστε...» και όσο πιο πολύ φώναζε, τόσο πιο κοντά στο σπίτι του γρήγορα η μπάλα. Τότε ο Ξυλοκόπος πνιγμένος στα δάκρυα, παίρνει μια βαθιά ανάσα και ανοίγει τα μάτια του.

Ο Ξυλοκόπος είχε βυθιστεί σε ένα όνειρο, ένα τρομακτικό όνειρο που όμως τον έκανε να δει την αλήθεια! Τρεμοπαίζοντας τα βλέφαρά του, που με δυσκολία προσπαθούσαν ν' ανοίξουν σαν να ήταν σφραγισμένα διγλήα και τριγλήα, βλέπει από πάνω του το αγόρι να έχει αηλώσει

στοργικά τα χεράκια του στους δυνατούς του ώμους και κλαίγοντας να του λείει: «Μπαμπά μου, μπαμπά μου είσαι καλά».

Λίγο πιο πέρα βλέπει το σκιουράκι κρυμμένο πίσω από έναν αγκαθωτό θάμνο να τον κοιτάζει ανήσυχο με τα ματάκια του γουρλωμένα σαν δύο ολοστρόγγυλα μαύρα κουμπιά. Τότε ανασηκώνει το παραλίγο ανοιγμένο κεφάλι του και αφήνει το βλέμμα του πάνω στον Αστρένιο. Ο κορμός του ήταν πολύ χτυπημένος και το τσεκούρι ήταν το όπλο που του είχε κάνει την πηγή. Ο Ξυλοκόπος φορώντας στο πρόσωπό του μια γκριμάτσα απορίας και θλίψης κοίταξε το χέρι του και συλλογίστηκε: «Το χέρι μου είναι το όπλο και όχι το τσεκούρι!». Μόλις ένωσε πάλι δυνατός, σηκώνεται όρθιος και πιάνει το βαρύ κεφάλι του που λίγο κόντεψε ν' ανοίξει σαν καρπούζι. Το μικρό αγόρι τρέχει γρήγορα κοντά του και τον αγκαλιάζει σφιχτά.

«Μπαμπά μου, ευτυχώς είσαι καλά! Τρόμαξα πολύ και δεν ήξερα τι να κάνω!» ξεφώνισε το αγοράκι που τα βουρκωμένα μάτια του τώρα έλαμπαν από χαρά.

Όταν συνήλθε ο Ξυλοκόπος εντελώς, πιάνει το αγόρι από το χέρι και του λείει:

«Ωρα να γυρίσουμε πίσω στο σπίτι μας».

«Και το έλατο; Πώς θα φύγουμε χωρίς έλατο για τη πόλη;».

«Κοίταξε το» είπε ο Ξυλοκόπος. «Δεν είναι όμορφο;».

«Φυσικά, είναι υπέροχο» είπε με σιγουριά το μικρό αγόρι και ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά του που σιγά-σιγά ηρεμούσε από τα τρελά χτυποκάρδια της.

«Μπορεί για εμάς να είναι αγλά ένα υπέροχο έλατο για θάμνωμα» του εξήγησε με υπομονή ο Ξυλοκόπος και συνέχισε:

«Όμως, σε τούτη εδώ τη βουνοπλαγιά δεν είναι αγλά όμορφο».

«Αλλά; Τι άλλο μπορεί να είναι;» ρώτησε το αγόρι που άστραψε από περιέργεια.

«Είναι σημαντικό!».

«Όμορφο και σημαντικό;» απόρησε το αγοράκι.

«Ακριβώς! Όμορφο και σημαντικό!» σιγούρεψε κουνώντας το κεφάλι του ο Ξυλοκόπος.

«Και τι θα στολίσουμε τώρα εμείς για χριστουγεννιάτικο δέντρο;».

«Μπορούμε να ντύσουμε το σπίτι με όμορφα χριστουγεννιάτικα στολίδια και κάποια μπορούμε να τα φτιάξουμε κι εμείς».

«Μπαμπά, θέλω όμως πριν φύγουμε να του δώσουμε ένα όνομα. Και έτσι να τον θυμάμαι με το όνομά του».

Ο Ξυλοκόπος χαμογέλασε γλυκά στο αγόρι σαν να ένωσε τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση που είχε πάρει ποτέ του.

«Πολύ καλά λοιπόν. Πώς θες να το πούμε;».

«Φεγγοβολιά. Φεγγοβολούλη ίσως... Όχι είναι πολύ μεγάλο!».

«Τι λες, Φωσφωρούλη;» πέταξε όλο καμάρι ο Ξυλοκόπος.

«Μμμμ... δε νομίζω».

«Είναι έλατο... άρα Ελατούλη... μπα...» μετάνιωσε ξανά το αγόρι που ήθελε οπωσδήποτε ένα όνομα για το έλατο.

«Μα λάμπει σαν άστρο από χρυσάφι. Αστρούλη ή Χρυσαφένιο λοιπόν;».

Και σαν κάποιος να του ψιθύρισε κάτι σαν σφυριχτό αεράκι του χειμώνα, το αγοράκι κοιτάζει γεμάτο χαρά τον Ξυλοκόπο και τα μάτια του γέμισαν φως.

«Αστρένιοοο! Μα βεβαία Αστρένιο!» ξαναείπε και δε χόρταινε να το ακούει από το ίδιο του το στόμα ενώ χοροπηδούσε χαρούμενο και περήφανο.

«Μπράβο, αγόρι μου. Είναι το όνομα που του ταιριάζει πιο πολύ».

Τότε ο Ξυλοκόπος σήκωσε από το έδαφος το τσεκούρι του, πήρε το αγόρι αγκαλιά, και απομακρύνθηκαν μέχρι που χάθηκαν εντελώς από τη χαρούμενη βουνοπλαγιά. Τώρα είχε πια ξημερώσει. Ο σκίουρος που τόση ώρα περίμενε καρτερικά πίσω από το θαμνάκι του, μόλις κατάλαβε ότι ο κίνδυνος είχε πλέον περάσει, τρέχει γρήγορα στον Αστρένιο για να του φροντίσει την γηγή.

Ο Αστρένιος για να τον ευχαριστήσει που του έσωσε τη ζωή, θρόισε τις βελόνες του και τον πασπάλισε με αστερόσκονη. Η Μελωδούλα, ο Μάιγκο και τα υπόλοιπα έλατα τέντωσαν χαρούμενα τα κλαδάκια τους, ενώ οι βελόνες τους έγιναν λευκές από το μπαμπακένιο χιόνι που τις αγκάλιασε.

Όταν ο σκίουρος ήταν πια σίγουρος ότι ο Αστρένιος ήταν καλά, αποφάσισε να του πει τι πραγματικά είχε συμβεί. Του διηγήθηκε τα πάντα. Του μίλησε για τον Μαίιστρο. Του εξήγησε ότι εκείνος οδήγησε τον Ξυλοκόπο στη Βουνοπλαγιά της Χαράς γιατί ήθελε να του κάνει κακό.

Του είπε επίσης πόσο μόνος και έρημος ζούσε σ' ένα αχανές ξέφωτο στην απέναντι βουνοπλαγιά, χωρίς άλλα έλατα για συντροφιά παρά μόνο μερικά ξερόκλαδα, καμένα από το χιόνι. Όταν τελείωσε ο σκίουρος, σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε την κορυφή του Αστρένιου. Του φάνηκε ότι είχε γείρει ελαφριά απ' τη μια μεριά. Κατάλαβε αμέσως ότι ο Αστρένιος δεν ήταν θυμωμένος με τον Μαίιστρο. Ήταν όμως σκεπτικός και λιγάκι λυπημένος: «Είναι στ' αλήθεια τόσο μόνος του;» είπε και συνέχισε:

«Μα γι' αυτό τα έκανε όλα. Γιατί φοβόταν τη μοναξιά του. Ήθελε φίλους που δεν μπορούσε να έχει. Άκου λοιπόν τι θα κάνουμε. Θα τρέξεις γρήγορα κοντά του. Μαζί σου όμως θα έχεις και τα δώρα που θα σου δώσω. Θα του προσφέρεις ένα κομμάτι από την καρδιά και μπόλικη αστερόσκηνη από τη λάμψη μου».

Ο σκίουρος χωρίς να χάσει χρόνο, έτρεξε γρήγορα να βρει τον Μαίστρο. Τα δώρα του Αστρένιου ήταν πολύτιμα και έπρεπε να τα προσέχει σαν τα μάτια του. Πέρασε χιονισμένες χαράδρες, κατέβηκε μονοπάτια και άφηνε πάνω στο χιόνι τη μια πατημασιά μετά την άλλη.

Καθώς φυσούσε ο αέρας σε αντίθετη κατεύθυνση, ζωγράφιζε μια βελούδινη ουρά από τη σκόνη των αστεριών που κρατούσε το σκιουράκι και έκανε τις μικρές πατημασιές του να χρυσίζουν. Ο δρόμος του φάνηκε ατελείωτος. Έτρεχε και ξαναέτρεχε περνώντας ανάμεσα από έλατα, μέχρι που είδε να αηλώνεται μπροστά του μια κατάλευκη έρημος. Κατάλαβε ή μάλλον θυμήθηκε ότι το τοπίο που μόλις ξανοιγόταν ήταν το ξέφωτο που ζούσε το μοναχικό έλατο. Το παράξενο βέβαια ήταν ότι δεν ακουγόταν τίποτα που να θυμίζει κάποιο ζώακι του βουνού. Ο μοναδικός ήχος που ταξίδευε που και που στο ξέφωτο ήταν το τσιριχτό σφύριγμα του παγωμένου αέρα.

«Έφτασα επιτέλους! Τώρα μένει μόνο να τρέξω στον Μαίστρο». Μα κάτι είχε αλλιάξει.

«Πού είναι,» αναρωτήθηκε κοιτάζοντας το τοπίο.

Είχε αρχίσει και πάλι να νυχτώνει. Τα πρώτα αστεράκια έκαναν δειλιά την εμφάνισή τους. Τότε είδε κάτι που τον έκανε να ανατριχιάσει και οι κοντούλικες τρίχες του σηκώθηκαν όρθιες σαν να ήταν βελόνες σκαντζόχοιρου.

«Μα δε γίνεται... Είναι στ' αλήθεια ο Μαίστρο; Δεν μπορεί» αναρωτήθηκε.

Δεν πίστευε αυτό που έβλεπε. Έπρεπε όμως να βρει το κουράγιο και να πησιιάσει. Έπρεπε να καταλάβει. Με αγωνία όλο και ζύγωνε τον Μαίστρο και αυτό που τον είχε πριν λίγο ξαφνιάσει, τώρα τον έκανε να αισθάνεται λύπη. Όταν στάθηκε εμπρός του, τον κοίταξε για λίγο αμίλητος. Η σιωπή δεν κράτησε πολύ.

«Μαίστρο, τι έπαθες; Τι σου έχει συμβεί,» τον ρώτησε ο σκίουρος.

Ο Μαίστρο είχε γύρει ελαφριά από τη μια μεριά. Αυτό το έλατο, που ο σκίουρος το θυμόταν γερό και δυνατό, τώρα είχε λυγίσει. Ο κορμός του είχε ξεφλουδίσει και οι βελόνες του ίσα-ίσα που κρατιόνταν από τα κλαδιά του. Μερικές μάλιστα είχαν σκορπίσει δεξιά και αριστερά. Δεν του άρεσε καθόλου αυτό

το θέαμα και ας είχε κοντέψει να τον πηγαώσει με τις βελόνες του. Γι' αυτό, έπρεπε να δει τι συμβαίνει και καθώς δεν πήρε καμία απάντηση, ο σκίουρος ξαναρώτησε:

«Μαίστρο, είμαι εγώ ο σκίουρος. Τι έπαθες και είσαι έτσι;».

Τότε σαν να κούνησε ήσυχα τα κλαδιά του και αφού ανασήκωσε τη κορφή του με δυσκολία, είπε:

«Σκίουρε, τι γυρεύεις εσύ εδώ; Εσύ πρέπει να με μισείς».

«Να σε μισώ; Είμαι εδώ γιατί με έστειλε ο Αστρένιος».

«Μα, είναι καλά;» και αμέσως ζωήρεψε λίγο ακόμα.

«Ναι, τώρα είναι καλά» αποκρίθηκε ο σκίουρος με σιγουριά.

«Και ο Ξυλοκόπος δεν τον έκοψε με το τσεκούρι του;» ξαναρώτησε με αγωνία.

«Όχι, ο Αστρένιος σώθηκε χάρη στους φίλους του» και τέντωσε το κεφαλάκι του όλο καμάρι, αφού εκείνος είχε βάλει το χεράκι του πιο πολύ.

«Μα εσύ γιατί είσαι έτσι;».

«Ήμουν σίγουρος ότι ο Αστρένιος είχε κινδυνεύσει εξαιτίας μου. Και αυτό δεν το άντεχα!». Ξαφνικά ο σκίουρος ένωσε να κυλάνε από τις βελόνες του Μαίστρο υγρά δάκρυα χιονιού.

«Ο Αστρένιος είναι καλά και με έστειλε εδώ για να σου φέρω ένα δώρο. Κάποτε με ρώτησες τι είναι αυτό που κάνει τον Αστρένιο να λάμπει. Το θυμάσαι;».

«Ναι, το θυμάμαι!».

«Αυτό λοιπόν είναι το δώρο του. Ο Αστρένιος σου στέλνει ένα κομμάτι από την καρδιά του και μπόλικη αστερόσκονη για να λάμπεις κι εσύ».

Αφού του έδωσε τα δώρα, χαρίζοντάς του άφθονη αστερόσκονη του είπε:

«Τώρα εγώ θα φύγω. Αλλά θέλω να ξέρεις ότι θα ξανάρθω και κάθε φορά που θα περνάω από 'δω, θα σε χαιρετάω». Ο Μαίστρο δεν του απάντησε τίποτα, όμως ο σκίουρος ένωσε ξανά υγρά δάκρυα χιονιού να τον καταβρέχουν. Έτσι έφυγε και άφησε πίσω του το ξέφωτο, σκοτεινό και παγωμένο.

Την επόμενη μέρα, όλα τα ζώα του δάσους έκαναν ετοιμασίες για το μεγάλο γλέντι στη Βουνοπλαγιά της Χαράς. Θα ήταν όλοι εκεί: ο σκίουρος, η αλεπού, ο λαγός, ο σκαντζόχοιρος και τα υπόλοιπα ζώα. Τα έλατα ετοιμάζονταν κι αυτά πυρετωδώς για ένα γλέντι που θα τους έμενε αξέχαστο. Η Μελωδούλα έκανε ορθοφωνία ώστε οι μελωδίες τις να είναι τόσο υπεροχές, αντάξιες των φίλων τις. Ο Μάιγκο γυάλιζε με υπομονή τα βελονάκια του, τινάζοντας το χιόνι από πάνω τους. Όλοι βρίσκονταν σε ξέφρενους ρυθμούς ετοιμασίας. Όλοι, εκτός από έναν. Ο Αστρένιος, αν και χαιρόταν πολύ για το νυχτερινό γλέντι, ένωθε σαν κάτι να του έλειπε. Σαν να

περίμενε να δει ή ν' ακούσει κάτι. Καθώς περνούσε η ώρα και το σούρουπο μπερδευε τα χρώματα της μέρας με τα χρώματα της νύχτας, η προσμονή του Αστρένιου γινόταν όλο και μεγαλύτερη.

Τελικά ήρθε το βράδυ γιορτινό, φορώντας τα καλά του. Αστέρια μεγάλα και μικρά, ήταν στη θέση τους σταθερά αναμμένα, χωρίς να τρεμοπαίζουν. Τα έλατα ήταν πανέμορφα. Όλα το ένα δίπλα στο άλλο. Άλλα στα λευκά και άλλα γυμνά από το χιόνι που το είχε ρίξει κάτω ο αέρας. Και φυσικά ο Αστρένιος ήταν εκεί. Περίμενε. Μέχρι που...

«Να 'τος, επιτέλους ήρθε!» φώναξε και συνέχισε: *«Σκίουρε, καλώς ήρθες φίλε μου!»*.

«Πόσο χαίρομαι απόψε, Αστρένιε. Όλα εδώ είναι όμορφα».

«Σκίουρε, πήγες τα δώρα στον Μαίιστρο;».

«Ναι, τα πήγα αλλά εκείνος δεν ήταν καλά. Ήταν αφόρητα λυπημένος για το κακό που σου έκανε».

«Τα φόρεσε τα δώρα μου;».

«Ναι, αλλά νομίζω ότι δε θα μπορέσει να βρει τη δύναμη να γίνει καλά γιατί είναι πολύ μόνος του».

Ο Αστρένιος τότε έσβησε λίγη από τη λάμψη του. Τώρα το γλέντι δε θα ήταν το ίδιο για εκείνον. Ο σκίουρος που γνώριζε την ιστορία του Μαίιστρο ήταν κι αυτός λυπημένος. Δεν ήθελε ο Μαίιστρο να χαθεί. Πήγε λοιπόν και κούρνιαξε κάτω από τα κλαδιά του Αστρένιου για να του κάνει συντροφιά. Όλοι οι άλλοι ήταν χαρούμενοι και διασκεδάζαν.

«Αν ο Μαίιστρο είχε φορέσει τα δώρα μου, θα ήταν καλά. Τώρα θα μπορούσε και εκείνος να λάμπει και έτσι θα ξέραμε ότι ήταν καλά» είπε και συνέχισε: *«Σκίουρε, το βλέπεις εκείνο το γυμνό βραχάκι;»*.

«Ναι, το βλέπω».

«Πήγαινε τότε και ανέβα. Στάσου και δες αν από κάτω φαίνεται το ξέφωτο».

Ο Σκίουρος χωρίς να χάσει λεπτό, τρέχει, ανεβαίνει στο γυαλιστερό από τον πάγο βράχο και με δυσκολία στέκεται εκεί, αφού τα ποδαράκια του γλιστρούσαν πάνω του.

«Το βλέπεις λοιπόν το ξέφωτο;» τον ρώτησε με ανυπομονησία ο Αστρένιος.

Όμως το σκιουράκι που αρκετή ώρα είχε καρφώσει το βλέμμα του, μπας και δει κάτι, κατεβάζει το κεφαλάκι του και αποκρίνεται:

«Όχι, δε βλέπω τίποτα. Όλα είναι σκοτεινά και ήσυχα. Νομίζω Αστρένιε ότι ήρθε η ώρα ν' αποχαιρετήσουμε τον Μαίιστρο».

Στον απόηχο του αποχαιρετισμού, ο Αστρένιος τινάχτηκε απότομα. Δεν το ήθελε αυτό. Πίστευε ότι η αγάπη του και η

φροντίδα του, θα γιάτρευαν τον Μαίιστρο. Τελικά, ο Αστρένιος αποφάσισε να αποχαιρετήσει έναν φίλο που δυστυχώς δεν πρόλαβε να γνωρίσει καλά!

«Στάσου...» αναπήδησε τότε ο σκίουρος που την πάτησε και γλιστρώντας από τον βράχο, πέφτει κάτω. Σηκώνεται γρήγορα και ξανανεβαίνει.

«Αστρένιε, αρχίζει να λάμπει... Μα ναι, το ξέφωτο φωτίζεται αληθινά!».

«Τι βλέπεις Σκίουρε; Είναι αλήθεια;» ρωτάει ο Αστρένιος.

«Ναι σου λέω... Ο Μαίιστρο λάμπει κι αυτός! Είναι καλά!».

Η γεμάτη χαρά φωνούλα του σκίουρου τάραξε τον Αστρένιο που δεν πίστευε αυτό που άκουγε. Όταν πια είδε ότι και τα υπόλοιπα έλατα αλλιά και τα ζώα σταμάτησαν το γλεντοκόπι, τότε ένωσε απέραντα ευτυχισμένος. Ναι, το σκοτεινιασμένο ξέφωτο είχε τώρα πλημμυρίσει με φως! Όλοι το έβλεπαν από μακριά και σαστισμένα προσπαθούσαν να καταλάβουν τι είχε συμβεί.

«Μα αυτό δε γίνεται...». Το ξέφωτο που τώρα είναι λουσμένο στο φως, ήταν πάντα έρημο και σκοτεινό, είπε η Μελωδούλα φανερά εντυπωσιασμένη.

«Ναι Μελωδούλα, έχεις δίκιο» της αποκρίθηκε ο Μάιγκο, που στεκόταν πάντα δίπλα της.

Το σούσουρο αγχώθηκε αρκετά γρήγορα και σκέπασε τη βουνοπλαγιά. Ακόμα και τα ζωάκια αναρωτιόντουσαν τι είχε συμβεί. Η αλεπού στον σκαντζόχοιρο και αυτός με τη σειρά του στον λαγό ψιθύριζαν με τεντωμένα αυτιά και ουρές. Τότε ο σκίουρος που δεν είχε εγκαταλείψει τον βράχο του ούτε λεπτό, ισιώνει την πλάτη του περήφανα, και τους λέει:

«Ακούστε με φίλοι μου, απόψε έγινε ένα θαύμα! Το βλέπετε αυτό το ξέφωτο; Όλοι ξέραμε ότι ήταν έρημο, άδειο από ζωή. Μα μια μέρα αληιώτικη απ' τις άλλες, με έβγαλε ο δρόμος εκεί... Έτσι γνώρισα ένα έλατο. Δεν ήταν όμως σαν κι εμάς. Καθόταν μόνο του, και δεν ήθελε κανέναν κοντά του. Όταν κάποιος τον πλησίαζε, τον έδιωχνε με τις βελόνες του. Μέχρι που αντίκρισε τον Αστρένιο. Για πρώτη φορά, θαμπώθηκε από την ομορφιά κάποιου άλλου και έτσι θέλησε να το κατακτήσει. Πίστευε ότι ήταν τόσο δυνατό, που αν του έκανε κακό, δε θα πονούσε».

«Όμως τελικά πόνεσε» είπε ο Αστρένιος που άκουγε το σκιουράκι.

Όλοι άκουγαν με προσοχή τα λόγια του σκίουρου. Άλλοι απορούσαν, άλλοι έδειχναν να αισθάνονται το μοναχικό έλατο και άλλοι, κυρίως τα ζωάκια, παρέμεναν σαστισμένα και παγωμένα από το κρύο. Μέχρι που όμορφες μελωδίες

πλημμύρισαν το ξέφωτο. Το γλέντι είχε ξεκινήσει κι εκεί. Στο ξέφωτο της Φιλίας. Ξαφνικά ο Μαίιστρο που χαιρόταν να υποδέχεται και τους άλλους φίλους του τα ζώα, από τις γύρω πηλγιές του βουνού, άκουσε πολλές χαρούμενες φωνές να λένε το όνομά του: «Μαίιστρο...! Φίλε μας!».

Ήταν το πιο ξεχωριστό και υπέροχο κάλεσμα που είχε ακούσει ποτέ. Τον αποκαλούσαν «φίλο» τους και αντηχούσε στ' αυτιά του μοναδικά. Σηκώνει λοιπόν την κορφή του και βλέπει στη Βουνοβλαγιά της Χαράς ένα πανέμορφο θέαμα. Όλα τα ζώακια και πρώτος-πρώτος ο Σκίουρος, μαζί με όλα τα έλατα και στη μέση ο Αστρένιος, ήταν εκεί για να χαιρετήσουν τον καινούργιο τους φίλο!

Ο Μαίιστρο τότε φόρεσε το πιο λαμπρό του χαμόγελο, αν και κρυφά άφησε μερικά υγρά δάκρυα χιονιού να τρέξουν κάτω. Αυτά όμως δεν ήταν δάκρυα λύπης. Ήταν δάκρυα χαράς και ευτυχίας! Το γλέντι συνεχίστηκε μέχρι το άλλο πρωί. Οι δυο μοναδικοί φίλοι, αν και ήταν ο ένας μακριά από τον άλλο, ήξεραν ότι πάντα θα τους ένωνε κάτι πολύ δυνατό. Οι άσχημες στιγμές είχαν περάσει και η βαθιά τους αγάπη τους κρατούσε κοντά. Το κρύο σιγά-σιγά έγινε ζέστη και ο βαρύς χειμώνας έδωσε τη θέση του στην Άνοιξη... Και μετά χειμώνας και πάλι Άνοιξη και έτσι πέρασαν πολλά όμορφα Χριστούγεννα!

Η φιλία δεν είναι εύκολο πράγμα. Μπορεί να διαβεί πολλά ανώμαλα μονοπάτια και απόκρημνες βουνοβλαγιές, μπορεί ακόμα να χαθεί σε αχανή ξέφωτα. Αν όμως είναι αληθινή και δε σκέφτεται μόνο τον έναν της εαυτό, τότε μπορεί να γίνει ένα ανθισμένο ανοιξιάτικο λιβάδι.

Μια... Βουνοβλαγιά της Χαράς!

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

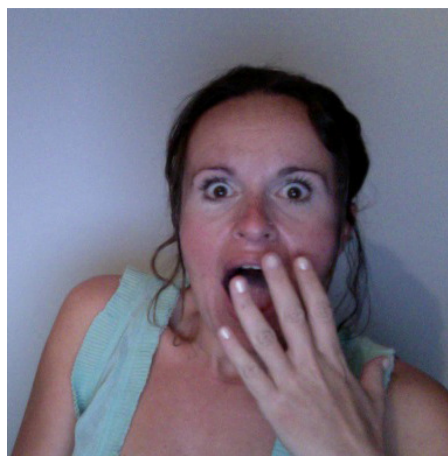
www.saitapublications.gr

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι **Εκδόσεις Σαΐτα** επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν
ελεύθερα!

Αν και με βάπτισαν **Ερμιόνη**, με το επίθετο **Κοντολαιμάκη**, χάλασε η μαγική συνταγή. Γιατί το Ερμιόνη από μόνο του θυμίζει μαγικά κόλπα (άμπρα-κατάμπρα). Αυτό όμως που μου άρεσε από μικρή ήταν να κάνω φασαρία. Ουδεμία σχέση με μαγεία.

Έτσι λοιπόν και έκανα μαθήματα βιοηθίου. Να κάνω ναι μεν φασαρία αλλά κάποιου επιπέδου. Πέρασε όμως κι αυτό. Εγώ δε σταμάτησα ποτέ να αναζητώ τη φασαρία. Μεγαλώνοντας, αυτή η εμμονή για φασαρία μετατράπηκε σε εμμονή για εσωτερική φασαρία. Ήθελα πάντα να κάνω το διαφορετικό. Να ψάχνω, να ανακαλύπτω, μερικές φορές και να εφευρίσκω.

Το μυαλό μου κάτι σαν εργαστήριο χημείας. Γεμάτο ιδέες και φίλτρα. Από τότε, αλυσιδωτές εκρήξεις δε με αφήνουν σε ησυχία. Ιδέες, δημιουργία, φαντασία, παιχνίδι, όλα στο εργαστήρι μου μετατρέπονται σε εικονογραφήσεις, ιστοσελίδες, καταχωρήσεις, λογότυπα, έντυπα, κείμενα.

Σε μια βουνοπλαγιά μακριά από τη φασαρία της πόλης, τα έλατα μιλάνε, κάνουν φίλους τους τα ζώα και γλεντάνε. Εκεί κάπου ψηλά στέκεται όμορφο κι ένα έλατο, ο **Αστρένιος**, που λαμπυρίζει τη νύχτα σαν αστέρι. Έχει φίλους του τα δέντρα αλλιά και τα υπόλοιπα ζωάκια του δάσους και κάθε βράδυ μαζεύονται όλοι μαζί και χαίρονται να διασκεδάζουν ο ένας πλάι στον άλλο. Μέχρι που ένας κότσυφας προμηνύει τα Χριστούγεννα. Τα έλατα γνωρίζουν τη συνήθεια των ανθρώπων να τα κόβουν για να τα στολίσουν και τρέμουν στην ιδέα. Μακριά από τη βουνοπλαγιά, σε ένα έρημο παγωμένο ξέφωτο, μένει μόνο του ένα άλλο μοναχικό έλατο με κορμό σαν χοντρό κούτσουρο, ο **Μαίιστρο**. Είναι εκεί μέρα και νύχτα και παρατηρεί παγωμένο τον Αστρένιο να χαίρεται με τους φίλους του στη χαρούμενη βουνοπλαγιά. Μέχρι που η ζήλεια του θολώνει τη σκέψη και αποφασίζει να του κάνει κακό. Ένας ξυλοκόπος τότε βρίσκεται στο δρόμο του και γίνεται η αίτια να κινδυνεύσει πολύ ο Αστρένιος. Όμως στο τέλος, ένα όνειρο και η τύχη κάνει τα δυο έλατα να αγαπηθούν και να γίνουν παντοτινοί φίλοι στην αλυσίδα της φύσης. Ένα παραμύθι που μιλάει για τη φιλία και τον σεβασμό στο περιβάλλον.